

**ZAJEDNIČKI
ODVJETNIČKI URED
Ana Trošelj & Sandra Zorc
Rijeka, Agatićeva 6/II**

Tel. +385/(0)51/315-310

e-mail: info@odvjetnici-troselj-zorc.hr

Rijeka, 20. listopada 2023. godine

VISOKOM TRGOVAČKOM SUDU RH

putem

**TRGOVAČKOG SUDA U RIJECI
Na posl.br. P-126/2023**

Pravna stvar:

**TUŽITELJ: JASMINKA ŠMITRAN iz Rijeke, Hegedušićeva 3,
OIB: 88153791067,
zastupana po odvjetnicima iz Z.O.U. Poldan i dr. iz Rijeke**

**TUŽENIK: Dužnik pojedinac Milorad Šmitran,
vl. Obrta INSTALATER u stečaju,
OIB: 19773574927,
zastupan po stečajnom upravitelju Darku Zorcu,
a ovaj po Ani Trošelj i Sandri Zorc,
odvjetnicama iz Rijeke**

Radi: utvrđenja

**ŽALBA TUŽENIKA
protiv točaka I, II, III i V presude Trgovačkog suda u Rijeci, posl.br. P-126/2023
od 13. listopada 2023.g.**

2x

I. Presudom Trgovačkog suda u Rijeci, posl.br. P-126/2023 od dana 13. listopada 2023.g. u točki I usvojen je tužbeni zahtjev tužiteljice na utvrđenje vlasništva nekretnina pobrojanih u izreci presude u ½ idealnog dijela, u točki II određeno je njihovo izdvajanje iz stečajne mase tuženika u ½ idealnog dijela, točkom III naloženo je z.k. odjelu Općinskog suda u Rijeci brisanje zabilježbe otvaranja stečajnog postupka na ½ idealnog dijela istih nekretnina, te je točkom V određeno da svaka stranka snosi svoje troškove. Nepobijanom točkom IV odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice za utvrđenje prava vlasništva, izdvajanje iz stečajne mase i brisanje zabilježbe u preostalim ½ idealnog dijela spornih nekretnina.

II. Opisano presudu žalitelj pobija u toč. I, II, III i V, iz žalbenih razloga iz čl. 353 st. 1, 2 i 3 ZPP-a, odnosno zbog:

- bitnih povreda odredaba parničnog postupka,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te
- pogrešne primjene materijalnog prava.

III. Tuženik prvenstveno smatra da presuda sadrži nedostatke zbog kojih se ne može valjano ispitati, odnosno u presudi nisu navedeni razlozi, a svakako ne valjani razlozi o odlučnim činjenicama, a razlozi koji su navedeni su nejasni te proturječni sami sebi te sadržaju isprava i zapisnika koji prileže spisu, što predstavlja apsolutno bitnu povredu iz čl. 354 st. 2 t. 11 ZPP-a.

U obrazloženju pobijane presude sud prvog stupnja izložio je zahtjeve stranaka i činjenice koje su isticale, naveo je koje činjenice smatra odlučnima, koje je od tih činjenica utvrdio nespornim, koje je utvrđivao, ali ne daje suštinsku ocjenu provedenih dokaza.

Obrazloženje presude u suštini se svodi na pojašnjenje odbijajućeg dijela presude, dok izostaju valjani razlozi za odluku u onom dijelu u kojem su usvojeni tužbeni zahtjevi (na utvrđenje, izdvajanje i brisanje zabilježbe).

Naime, odlučne činjenice u ovom postupku svakako jesu:

1. točno vrijeme trajanja bračne zajednice (a ne braka !!!) stranaka (radi ocjene može li se uopće raspravljati o tome predstavljaju li predmetne nekretnine bračnu stečevinu ili posebnu imovinu jednog bračnog druga),
2. vrijeme, osnov i izvore za stjecanje svake pojedine nekretnine (radi ocjene predstavlja li svaka pojedina nekretnina bračnu stečevinu stranaka i pravilne primjene materijalnog prava),
3. doprinos svakog pojedinog bračnog druga u stjecanju onih nekretnina koje su stečene prije 01. srpnja 1999.g., odnosno stupanja na snagu Obiteljskog zakona (NN br. 162/98).

Sud prvog stupnja glede trajanja bračne zajednice u točki 13. obrazloženja navodi kako su "...stranke u bračnoj zajednici od 09. prosinca 1989.g. (pozivajući se na sadržaj ugovora koji je tuženik izrijeком osporio i za koji i sam sud utvrđuje da je ništav), ali uopće ne navodi do kada je bračna zajednica trajala, što je posebno važno budući da se radi o čitavom nizu nekretnina koje su stečene kroz dugi niz godina (od 1996.g. do 2010.g.).

Glede vremena i osnova stjecanja svake pojedine nekretnine, sud prvog stupnja detaljno reproducira sadržaj povijesnih izvadaka, navodeći za svaku vrijeme i osnov stjecanja, ali niti jednom riječi ne pojašnjava svoj zaključak da su iste "stečene radom".

Dakle, sud prvog stupnja ne daje valjane razloge o odlučnim činjenicama, a dani razlozi su nedovoljno jasni, pa je počinjena apsolutno bitna povredu iz čl. 354 st. 2 t. 11 ZPP-a.

Osim toga, sud je počinio i relativno bitnu povredu iz čl. 354 st. 1 ZPP-a.

Žalitelj smatra da je, s obzirom da je teret dokaza u ovom postupku na tužiteljici, što jasno navodi i sud prvog stupnja, stoga je sud prvog stupnja mogao i trebao primijeniti odredbu čl. 221.a ZPP-a, te sukladno pravilu o teretu dokazivanja odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti. Tužiteljica, naime, nije dokazala osnovanost tužbenog zahtjeva, odnosno odlučne činjenice koje su ranije istaknute u žalbi.

Neprimjena čl. 221.a ZPP-a predstavlja bitnu povredu iz čl. 354 st. 1 ZPP-a.

IV. Osim toga, kako je već ranije istaknuto u žalbi, sud je nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te izveo iz tako nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja potpuno pogrešne zaključke i konačno pogrešno presudio.

U ponovljenom postupku sud je izvršio uvid u povijesne izvratke iz zemljišnih knjiga za predmetne nekretnine i ostalu dokumentaciju koja prileži spisu te saslušao stranke, te je zaključio ("utvrdio") da su predmetne nekretnine stečene "radom za vrijeme trajanja braka", pozivajući se na sadržaj ionako spornog ugovora.

Međutim, kako je već ranije naglašeno, za utvrđenje bračne stečevine **bitno trajanje bračne zajednice, a ne braka**. Brak i bračna zajednica nisu istovjetni pojmovi. Naime, sklapanjem braka ne mora nastati istovremeno i bračna zajednica (nije dovoljno da brak formalno postoji, već je potrebno da bračni drugovi stvarno žive u bračnoj zajednici).

Sud prvog stupnja, međutim, uopće nije utvrđivao trajanje bračne zajednice, iako su nekretnine koje su predmet spora stjecane u vremenskom periodu od 14 godina (od 1996.g. do 2010.g.).

Nadalje, sud nije utvrđivao niti izvore kojima je stečena svaka pojedina nekretnina (kupljene jesu, ali nije utvrđeno jesu li kupljene sredstvima stečenim radom ili na nekom drugom osnovu), pa se ne može osnovano zaključiti da bi uopće predstavljale bračnu stečevinu.

Na te okolnosti tužiteljica nije niti predložila izvođenje bilo kakvih dokaza, a o tim okolnostima stranke nisu iskazivale u svojim stranačkim iskazima.

Tužiteljica je u svom iskazu potvrdila i činjenicu da je tuženik imao obrt i nekoliko godina prije no što su se oni upoznali, pa je zasigurno imao i određenu ušteđevinu od koje su stečene neke od nekretnina koje su predmetom ovog postupka.

Zbog navedenog propuštanja suda prvog stupnja da utvrdi činjenice koje su odlučne za pravilnu primjenu materijalnog prava, činjenično stanje je, bez ikakve dvojbe, ostalo nepotpuno utvrđeno.

One činjenice koje je sud prvog stupnja uzeo utvrđenima, ne proizlaze iz ukupnosti dokaza.

Radi utvrđenja doprinosa u stjecanju bračne stečevine (iako zapravo nije valjano utvrđeno da bi se o bračnoj stečavini uopće radilo) sud je izveo dokaz saslušanjem stranaka.

Iz njihovih „suglasnih“ iskaza sud prvog stupnja zaključuje da je „...dopinos svakog bračnog druga u stjecanju te imovine u ½ dijela...“. Međutim, oni oboje iskazuju posve nešto drugo i nadalje pokušavajući postići to da sve nekretnine „pripadnu“ tužiteljici, nastojeći tako onemogućiti namirenje stečajnih vjerovnika.

Osim toga, prilikom ocjene vjerodostojnosti iskaza, a svakako prije izvođenja određenih zaključaka temeljem istih iskaza, sud prvog stupnja nije smio zanemariti prokazni popis imovine od 09. svibnja 2013. godine, koji je dan od samog Milorada Šmitrana pod punom materijalnom i kaznenom odgovornošću.

Također se nije smjela zanemariti i činjenica da su obje stranke postupka (tužiteljica i tuženik, kao stečajni dužnik) antitratirali Ugovor o diobi bračne stečevine (ili ga barem naknadno ovjerali) i tako temeljem ništetnog pravnog posla pokušali izuzeti predmetne nekretnosti iz stečajne mase i na taj način osujetiti namirenje stečajnih vjerovnika.

Stoga se još jednom upire na vremenski slijed:

- 09. svibnja 2013. godine Milorad Šmitran uključuje predmetne nekretnine u prokazni popis imovine, iako je davanje lažnog prokaznog popisa kazneno djelo,
- 16. svibnja 2013. godine je otvoren stečaj nad tuženikom,
- 13. lipnja 2013. godine ovjereni su potpisi na Ugovoru o diobi bračne stečevine,

Upravo iz ovih činjenica sud prvog stupnja pravilno zaključuje i utvrđuje da Ugovor o diobi bračne stečevine ništetan i ne proizvodi pravne učinke (jer su upravo stranke ovog postupka postupile protivno prisilnim propisima, odnosno nesavjesno i nepošteno), pa je u tom svijetlu bilo potrebno posebno kritički provesti njihovo saslušanje i u konačnici cijeliti njihove stranačke iskaze.

Slijedom navedenog, manjkav dokazni postupak, imao je za posljedicu pogrešne i nepotpune zaključke o odlučnim činjenicama, a koje činjenice ne proizlaze iz provedenih dokaza u ovom postupku. Navedenim postupanjem suda, ostalo je neutvrđeno postojanje i opseg bračne stečevine stranaka, odnosno opseg tužiteljičina eventualnog prava na nekretninama, a time i eventualni opseg prava na izlučenje iz stečajne mase, slijedom čega je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

V. Obzirom da iz svega do sada navedenog, proizlazi da se odluka suda prvog stupnja temelji na pogrešnim zaključcima o odlučnim činjenicama (ali ponovno i na pogrešnom pravnom pristupu), pogrešno je primijenjeno materijalno pravo.

Čl. 79 st. 1 Stečajnog zakona (NN br. 44/95, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13) glasi: "*Osoba koja na temelju kojega svoga stvarnoga ili osobnoga prava može dokazati da neki predmet ne spada u stečajnu masu, nije stečajni vjerovnik. Njeno će se pravo na izdvajanje predmeta utvrđivati prema pravilima koja važe za ostvarivanje tih prava izvan stečajnoga postupka.*"

Dakle, izlučni vjerovnik ima pravo na izdvajanje stvari koja(e) ne pripada(ju) dužniku, pod pretpostavkom da **dokaže** da je titular prava na temelju kojeg je ovlašten zahtijevati izdvajanje određenog(ih) predmeta iz stečajne mase. Tužiteljica nije dokazala da je suvlasnik predmetnih nekretnina (sve iz razloga ranije navedenih u žalbi glede bračne stečevine), zbog čega nema status izlučnog vjerovnika niti na nekom dijelu predmetnih nekretnina, odnosno ne pripada joj pravo na izlučni zahtjev niti na suvlasničkom dijelu istih.

Stoga je pravilnom primjenom materijalnog prava valjalo odbiti tužiteljičine zahtjeve u cijelosti.

VI. Slijedom svega navedenog, žalitelj predlaže da Visoki Trgovački sud, uvaži razloge ove žalbe te preinači pobijanu presudu na način da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, a tužiteljicu obveže na snošenje parničnog troška prema troškovniku u spis, uvećanom za sastav ove žalbe te eventualne daljnje pristojbe, odnosno podredno da ukine pobijanu presudu u pobijanom dijelu i uputi predmet u tom dijelu prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Tuženik, p.p.

POPIS TROŠKA:

sastav žalbe (Tbr. 10. toč. 1.)	248,75 €
PDV 25%	62,19 €

UKUPNO **310,94 €**
+ trošak sudskih pristojbi po pozivu suda i dokazu o uplati